

Arrest

nr. 299 477 van 4 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese en Syrische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEKEY, die *loco* advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Syrische en de Libanese nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 13 juli 2016.

1.2. Op 10 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waartegen de verzoekster geen beroep aantekende.

1.3. Op 3 januari 2020 dient de verzoekster een tweede (volgende) verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2020 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken dit tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming onontvankelijk.

1.4. Op 18 juni 2020 dient de verzoekster een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 2 juni 2021, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Haar advocate was aanwezig.

1.6. Op 25 juni 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') vernietigd in zijn arrest nr. X van 11 maart 2022.

1.7. Op 20 februari 2023 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U haalde aanvankelijk aan enkel over de Libanese nationaliteit te beschikken en een soenniet van Arabische origine te zijn. Volgens uw verklaringen bent u in 2000 geboren. Uw moeder verklaarde dat u in Syrië geboren bent. In uw Libanese paspoort staat echter genoteerd dat u op 5 mei 2004 in Baddaoui (Libanon) geboren bent. Volgens uw initiële verklaringen hebt u eerst een periode in Libanon gewoond en bent u daar naar school geweest. Nadien verbleef u in Syrië in Jobar (Homs). Omwille van de oorlogssituatie in Syrië verbleef u daarna gedurende een negental maanden aan de Syrisch-Libanese grens. Ten opzichte van de Libanese staat haalde u de vrees aan dat u ondervraagd zou worden omdat u in België asiel aanvraagde. Uw moeder M. A. (CG [...]; O.V. [...]) verkreeg de vluchtelingenstatus in Italië en keerde nadien terug naar Libanon om u en uw broers en zussen op te halen. Jullie reisden samen door naar België waar verschillende familieleden van uw moeder reeds een statuut verkregen.

*U kwam in België aan op 5 juli 2016 en diende hier een **eerste verzoek om internationale bescherming** in op 13 juli 2016, samen met uw moeder, zussen Z. A. A. (CG [...]; O.V. [...]), M. E.A. (CG [...]; O.V. [...]) en broers M. A. A. (CG [...]; O.V. [...]), A. E. A. (CG [...]; O.V. [...]) en O A. A. (CG [...]; O.V. [...]).*

Hier in België begon u een relatie met een Syriër die reeds als vluchteling was erkend, F. H. (CG [...]; O.V. [...]). Op 26 mei 2017 beviel u van jullie zoon K. H. (CG [...]; O.V. [...]).

Uw eerste verzoek werd op 10 augustus 2017 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 21 april 2019 beviel u van uw dochter K. H. (CG [...]; O.V. [...]).

*U diende een **tweede verzoek** om internationale bescherming in op 3 januari 2020. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dit onontvankelijk op 6 maart 2020.*

*U diende een **derde verzoek** in op 18 juni 2020. U verklaarde plots naast de Libanese ook over de Syrische nationaliteit te beschikken en in Homs te zijn geboren, waar u ook steeds zou hebben verbleven tot uw vertrek naar het vluchtelingenkamp bij Tripoli in Libanon. U beweert tot de Dom-gemeenschap te behoren en omwille hiervan gediscrimineerd te worden in Libanon, zowel door de Libanese staat als de oppositie.*

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën van volgende documenten voor: uw Syrisch paspoort (d.d. 19/9/16), uw familieboekje, uw attest van gezinssamenstelling en een attest van het verlies van uw paspoort. Uw advocaat legde nog de kopieën van de Belgische identiteitsdocumenten van uw kinderen, de Belgische verblijfskaart van uw echtgenoot, artikels i.v.m. de situatie van Dom in Libanon en een arrest van de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) voor.

U had zich nog niet geïnformeerd over de mogelijkheid voor uw kinderen om eventueel de Libanese nationaliteit aan te vragen. U hebt daar immers niets om naartoe te gaan. U diende in de naam van uw zoon een verzoek in op 18 januari 2018 en voor uw dochter op 21 november 2019. Zij werden op 31 januari 2022 erkend als vluchteling.

Uw derde verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 28 juni 2021. U ging hiertegen in beroep en voegde een mail van uw advocaat met informatie over de Dom-etnie in Libanon toe. Op 11 maart 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel was dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

*In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw **eerste verzoek** om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten opzichte van de Libanese staat. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw vrees aannemelijk te maken. U beweerde toen dat jullie bij terugkeer naar Libanon ondervraagd zouden worden omwille van jullie asielaanvraag in België. Deze vrees was echter louter hypothetisch. Er werd tevens op gewezen dat jullie nog een hele periode in Libanon verbleven na jullie vlucht uit Syrië, hetgeen uw vrees ten opzichte van Libanon in ernstige mate relativeerde. Over het feit dat u in Libanon niemand zou hebben, werd reeds aangehaald dat dit niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven werden vraagtekens geplaatst bij de verblijfplaats van uw vader ten tijde van dat verzoek. U ging niet in beroep tegen de beslissing in het kader van uw eerste verzoek binnen de vooropgestelde termijn.*

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

*In uw huidige verzoek beweert u plots naast de Libanese nationaliteit ook nog over de **Syrische nationaliteit** te beschikken (CGVS-2 p.4). Het CGVS wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de*

bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Syrische als de Libanese overheid.

U hebt echter nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoek, namelijk dat u in Libanon **gediscrimineerd** zou worden omdat u tot de **Dom-gemeenschap** behoort, moet worden benadrukt dat deze vrees niet kan overtuigen.

Allereerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat u hierover niets aanhaalde tijdens uw eerste verzoek. U haalde toen zelfs in het geheel niet aan überhaupt tot de Dom-gemeenschap te behoren en de taal ervan machtig te zijn. Er wordt wel degelijk in ogenschouw genomen dat u jong en laaggeschoold was, maar dit zou niet mogen beletten dat u naar waarheid antwoordt wanneer u gevraagd wordt of u naast het Arabisch nog andere talen spreekt. Wanneer u hiernaar werd gevraagd ten tijde van uw eerste verzoek verklaarde u zeer expliciet enkel Arabisch en geen enkele andere taal te spreken, hetgeen de indruk geeft dat u zich eerder als Arabisch identificeert (CGVS-1 p.4, 6).

Daarenboven dient de aandacht gevestigd te worden op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de plaats waar u zou zijn opgegroeid. Ten tijde van uw eerste verzoek haalde u aan dat u eerst in Libanon woonde en daar ook schoolliep (CGVS-1 p.4-6). In uw huidige verzoek beweert u plots in Syrië te zijn opgegroeid en afgezien van de periode volgend op uw vlucht uit Syrië, waarin u een Libanees vluchtelingenkamp zou hebben gewoond, nooit in Libanon te hebben verbleven. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, ontkent u deze simpelweg (CGVS-2 p.8). Dat u niet eenduidig bent over wanneer u waar verbleven hebt, brengt ernstige schade toe aan uw algehele geloofwaardigheid.

Daarenboven kunt u wat de aangehaalde discriminatie zelf betreft geenszins overtuigen. U verklaart zowel in Syrië als in Libanon geen rechten te hebben gehad en u steeds van de ene plaats naar de andere te hebben moeten verplaatsen. Jullie zouden geen vaste plek hebben gehad. Nochtans beweert u in Syrië steeds in Jobar te hebben verbleven en in Libanon ook steeds in hetzelfde vluchtelingenkamp. Dit klemmt zeer erg met uw bewering zich steeds van de ene naar de andere plek te hebben moeten verplaatsen. Wanneer u gevraagd wordt wat u zich nog herinnert van uw periode in Libanon verklaart u hier in eerste instantie niets meer van te weten. Nadien verklaart u dat het leven daar heel moeilijk was. U leefde in het vluchtelingenkamp in een tent, er was geen elektriciteit of water beschikbaar, waardoor dit in een winkel diende aangekocht te worden (CGVS-2 p.5, 7-9). U hield zich bezig met uw moeder, eten, slapen en spelen. Andere kinderen wilden er niet met jullie spelen omdat jullie tot de Domgemeenschap behoorden. Ze noemden jullie beschimpend "nawar" (CGVS-2 p.20). Wanneer u werd gevraagd of u concrete problemen ondervond in Libanon, stelt u dat dit niet het geval was (CGVS-2 p.10). Ook wanneer nogmaals gepolst werd of er nog zaken waren die een terugkeer voor u naar Libanon in de weg stonden, haalde u niets specifiek aan wat op mogelijke vervolging bij terugkeer zou kunnen wijzen (CGVS-2 p.18). Later verklaart u plots dat uw familie in Libanon bedreigd werd. De mensen zouden er gezegd hebben dat er daar geen plaats was voor jullie. U blijft echter vaag over wie die bedreiging dan precies zou geuit hebben. U verklaart dat het vooral de oppositie was, ook shabiha genaamd, maar wie het dan concreet zouden zijn geweest kunt u niet verduidelijken. U weet ook niet hoe vaak uw familie zo werd aangesproken. Bovendien gebeurde er verder niets (CGVS-2 p.19-20). Dit alles kan op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Het CGVS erkent dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Dom in Libanon het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in

overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie van de Dom in Libanon precair is, kan er aldus niet gesteld worden dat het loutere feit Dom te zijn in Libanon op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken, elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

De discriminatie die personen uit de Dom-gemeenschap ondervinden, hangt bovendien samen met hun legale status in Libanon. Het CGVS wijst er op dat de situatie van Dom die de Libanese nationaliteit bezitten, wezenlijk verschillend is van de situatie van Dom die staatloos zijn. Personen die de Libanese nationaliteit niet hebben, kunnen moeilijkheden ondervinden bij het toegang krijgen tot basisrechten. Van zodra leden van de Domgemeenschap erin slagen het Libanese staatsburgerschap te verkrijgen, kunnen ze integreren in de Libanese samenleving en krijgen ze volledige burgerrechten: werkmogelijkheden, onderwijs, medische zorg en politieke participatie. U bent in het bezit van een Libanees paspoort en bevestigt zelf ook wel degelijk onderwijs te hebben genoten in Libanon. Bovendien spreekt u tevens Arabisch (CGVS-2 p.6-7). U beweert vreemd genoeg dat het voor mensen uit de Dom-gemeenschap, waaronder ook uw familie, niet belangrijk was hun kinderen te laten registreren, vandaar ook dat u pas vier jaar na uw geboorte werd geregistreerd (CGVS-2 p.7-8). Gezien de discriminatie waarvan niet-geregistreerde Dom het slachtoffer kunnen worden in Libanon, maakt uw bewering dat die registratie voor jullie niet belangrijk was zeer duidelijk dat jullie geen discriminatie vreesden. Het is volgens u binnen de Domgemeenschap tevens gebruikelijk dat vrouwen thuis blijven. De man heeft het voor het zeggen en de vrouw mag niets zeggen en het huis niet verlaten. Meisjes mogen niet naar school of gaan werken. Ze huwen meestal op jonge leeftijd. U benoemt het als een achtergestelde mentaliteit waarbij jongens veel meer rechten hebben dan meisjes (CGVS-2 p.6-7). In België houdt u zich ook enkel bezig met de opvoeding van uw kinderen (CGVS-2 p.2, 7). De eventuele discriminatie waarvan u het slachtoffer zou zijn, lijkt dus eerder het gevolg van de heersende normen en waarden binnen uw eigen gemeenschap dan van de autoriteiten van de landen waar u achtereenvolgens verbleef. U hebt dus allerminst kunnen overtuigen bij terugkeer naar Libanon werkelijk in ernstige mate gediscrimineerd te zullen worden omwille van uw etnie.

De door u en uw advocaat voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier namelijk slechts om de kopieën van uw Syrisch paspoort (d.d. 19/9/16), uw familieboekje, uw attest van gezinssamenstelling, het attest van het verlies van uw paspoort, de Belgische identiteitsdocumenten van uw kinderen en de Belgische verblijfskaart van uw echtgenoot. Deze zeggen enkel iets over jullie identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet betwist worden. Wat betreft de kopieën van de artikels i.v.m. de situatie van Dom in Libanon en de mail van uw advocaat hieromtrent, dient te worden benadrukt dat uw etnische origine als dusdanig niet ter discussie staat, maar zoals hierboven reeds werd uiteengezet, u er niet in slaagde uw persoonlijke vrees in dit verband concreet aannemelijk te maken. Wat betreft het arrest van de Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE) kan worden gewezen op het feit dat de arresten van de Conseil geen precedentwerking hebben en bijgevolg zijn noch het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) hieraan gebonden. Elk verzoek moet op eigen merites en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de zaak worden beoordeeld. Zodoende kan de uitkomst van de beoordeling in schijnbaar gelijksoortige situaties verschillen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts

beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 17 februari 2022**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20220217.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden vrijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit soort geweld waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooien op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal

burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of verdrijving van betrokkene naar het land van nationaliteit, ten opzichte waarvan de vrees niet bewezen is (met name Libanon), het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar haar ander land van nationaliteit (met name Syrië) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2 § 1, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt vooreerst dat wat haar Syrische nationaliteit betreft, die niet wordt betwist, het CGVS niet onderzoekt of zij vreest voor vervolging indien zij naar Syrië zou terugkeren, maar beschouwt het haar vrees voor vervolging ten aanzien van Libanon enkel als ongegrond. Er mag volgens verzoekster aangenomen worden dat het CGVS de Syrische nationaliteit van verzoekster als een nieuw element beschouwt en het haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Syrië gegrond acht. Daaruit volgt volgens verzoekster dat haar volgend verzoek niet niet-ontvankelijk kan worden verklaard.

Wat haar vrees betreft om als Dom te worden gediscrimineerd en/of mishandeld in geval van terugkeer naar Libanon, stelt volgens verzoekster het CGVS niet expliciet dat dit geen nieuw element is in de zin van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingenwet maar beschouwt het dit integendeel als een nieuw element en gaat het over tot een analyse van de kansen van verzoekster om op basis van dit element als vluchteling te worden erkend, om tot de conclusie te komen dat een dergelijke vrees ongegrond is.

Zij stelt dat de analyse van het CGVS van de vrees en de risico's die in geval van terugkeer naar Libanon worden aangevoerd, volstrekt ontoereikend zijn. Zij merkt ten eerste op dat het CGVS in deze fase van de procedure de etnische origine van verzoekster (Dom) niet meer betwist en dat evenmin ontkend wordt dat vrouwen en jonge minderjarige vrouwen in het bijzonder in Libanon worden gediscrimineerd op grond van hun etnische origine. Het CGVS is alleen van mening dat haar verklaringen over discriminatie in het verleden niet erg geloofwaardig zijn en dat dit niet het gevolg is van de Libanese autoriteiten maar van de "heersende normen en waarden binnen haar eigen gemeenschap".

Ten tweede merkt verzoekster op dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen over discriminatie in het verleden niet essentieel is omdat zij in Libanon enkel in een vluchtelingenkamp in de buurt van Tripoli heeft gewoond op een leeftijd en voor een periode die niet voldoende significant

zijn om elke discriminatie in de toekomst uit te sluiten. De essentiële vraag die het CGVS niet kon ontwijken is of verzoekster als jonge vrouw van haar etnie in de toekomst indien zij alleen naar Libanon zou terugkeren, niet zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen of ander ernstige discriminerende maatregelen. Het CGVS analyseert deze kwestie van de discriminatie van de Doms althans enkel vanuit het oogpunt van de actor van vervolging. Verzoekster citeert in dit verband uit het vernietigingsarrest van de Raad.

Ten derde wijst verzoekster er op dat zij via haar advocaat objectieve informatie heeft neergelegd over de wijze waarop leden van de Dom etnische minderheid in Libanon worden gediscrimineerd en mishandeld (stukken 3). Zij stelt dat op grond van deze problematische situatie de vraag niet is of deze discriminaties het doelbewust handelen van de Libanese autoriteiten zijn maar of deze autoriteiten in staat zijn deze etnische minderheid voldoende bescherming te bieden, toegang tot hun economische, sociale en economische rechten enz.. Zij stelt verder dat de discriminatie van de Dom minderheid in Libanon ook blijkt uit het sociologische gedeelte van het artikel van de NGO Terre des Hommes, dat door het CGVS wordt geciteerd en citeert uit pagina 31 van dit artikel. Zij herinnert aan het vernietigingsarrest van de Raad en stelt dat de Raad partijen verzocht om de discriminatie waarmee verzoekster bij terugkeer zal worden geconfronteerd te analyseren in het licht van haar bijzondere kwetsbaarheid, met name de kwetsbaarheid waarmee zij zal worden geconfronteerd als Dom enerzijds en als jonge vrouw, moeder van drie minderjarige kinderen anderzijds om na te gaan of dit voldoende ernstig is om als vervolging te worden aangemerkt. Zij zal moeilijk een beroep kunnen doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten tegen deze discriminatie juist omdat zij tot een gemeenschap behoort die in Libanon gediscrimineerd blijft. Tenslotte stelt verzoekster dat de reden dat de discriminatie waarvan zij het slachtoffer is *“het gevolg is van de heersende normen en waarden binnen haar eigen gemeenschap”* zou zijn, in meer dan een opzicht onaanvaardbaar is. Zij herinnert eraan dat de Belgische asieldiensten de vrees voor gedwongen huwelijken of excisie van jonge meisjes nooit ongegrond beschouwd omdat deze praktijken deel uitmaakten van de normen die golden in de gemeenschap waartoe zij behoorden zoals bijvoorbeeld de Peul/Fulani gemeenschap in Guinee. Zij stelt dat de redenering van het CGVS misleidend lijkt te zijn. Zij citeert artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat deze redenering niet alleen neerbuigend is jegens de Doms maar ook voorbijgaat aan de begrippen vervolging en ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst vervolgens op de bewoordingen in artikel 48/5 § 1 en 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de asielrechter geen genoegen kan nemen met de gebrekkige beoordeling van het CGVS en dat de bestreden beslissing opnieuw moet vernietigd worden zodat het CGVS het dossier kan vervolledigen met objectieve informatie over de situatie van Dom vrouwen en kinderen. Daarbij moet bijzondere aandacht besteed worden aan het feit dat zij minderjarig was toen zij naar België kwam en dat zij de moeder van drie kinderen is. Deze kritiek is terecht omdat in de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie van 17 februari 2022 geen melding wordt gemaakt van de situatie van etnische minderheden, noch van die van vrouwen of kinderen, in de huidige veiligheids-, economische en sociale context in Libanon. Ironisch genoeg lijkt het CGVS zich meer zorgen te maken over de veiligheidssituatie van de Palestijnse vluchtelingen in de kampen dan die van de Doms.

Tenslotte stelt verzoekster dat het CGVS de bestreden beslissing genomen heeft zonder verzoekster opnieuw te horen nadat de Raad de eerdere beslissing in maart 2022 had vernietigd en zonder zich te bekommeren om de vraag of haar persoonlijke situatie in tussentijd was gewijzigd. Zij wijst erop dat de eerste twee kinderen van verzoekster op 31 januari 2022 door het CGVS zijn erkend als vluchteling en verzoekster is op 13 december 2022 ook bevallen van een derde kind, M. dat nog op een status wachtte (stuk 4). Dit zijn volgens verzoekster allemaal nieuwe elementen die van invloed zijn op het onderzoek van de gegrondheid van haar verzoek maar door het CGVS over het hoofd werden gezien. De vrees voor haar laatste kind werd niet onderzocht terwijl de toepassing van het beginsel van eenheid van het gezin niet eens in overweging wordt genomen. In de huidige stand van de Belgische wetgeving bestaat er geen adequate procedure die verzoekster in staat stelt om op basis van haar situatie als moeder van vluchtelingen het voordeel van de artikelen 23 en 24 van de Kwalificatierichtlijn te vorderen van België. De huidige regering werkt in dit verband aan een wetsontwerp dat dit gebrek moet verhelpen. Zij wijst erop dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat uit de bewoordingen van artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn, samengelezen met overweging 14 *“volgt dat de in dat artikel bedoelde gunstigere normen onder meer kunnen bestaan in een versoepeling van de voorwaarden waaraan de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land is onderworpen (zie in die zin arrest van 4 Oktober 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU: C:2018:801, punt 70), met als enige voorwaarde dat de situatie verband houdt met de logica van de internationale bescherming (punt 71 en aangehaalde rechtspraak). Bij de huidige stand van zaken staat het dus niet aan verweerder of de RvV (maar enkel, in voorkomend geval, aan de wetgever) om een dergelijke versoepeling van de voorwaarden voor internationale bescherming ten gunste van de moeder van een erkende vluchteling louter en alleen te verbieden”*. Zij stelt dat uit de gecombineerde lezing van artikelen 3 en 23 van de Kwalificatierichtlijn in

combinatie met de vaststelling dat artikel 23 van deze richtlijn niet volledig in Belgische recht is omgezet volgt dat in de huidige stand van zaken alleen de toekenning van de vluchtelingenstatus van dien aard is dat verzoekster in aanmerking komt voor de in artikelen 23 en 24 van deze richtlijn bedoelde voordelen. De Raad moet bijgevolg een standpunt innemen over het kennelijk ontbreken van het nuttig effect van artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn. Het beginsel van de doeltreffendheid van Unierecht vereist dat de in het kader van de omzetting van Europese richtlijnen toegepaste procedures de uitoefening van de daarin vervatte rechten niet verhinderen of buitensporig bemoeilijken.

Zij besluit dat zij in die zin een nieuw element aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt en dat zij als vluchteling moet worden erkend.

Verzoekster vraagt in hoofdorde, haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing CGVS;
2. Juridische bijstand;
3. Mail van verzoeksters advocaat van 31 mei 2021;
4. Geboortakte van het laatste kind van verzoekster.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek “*om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet*” (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn “*teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk*

groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet” (HvJ, C-921/19, LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

4.2. Bij de indiening van haar huidig volgend verzoek voerde verzoekster als nieuwe elementen aan dat zij naast de Libanese ook over de Syrische nationaliteit beschikt en dat zij zowel door de Libanese staat als de oppositie wordt gediscrimineerd omdat zij tot de Dom-etnie behoort.

4.3. Ook na het vernietigingsarrest van de Raad blijft de kernvraag of de elementen die verzoekster in het kader van haar huidig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aanbrengt, kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en zo ja of zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van beide landen waarvan zij de nationaliteit bezit.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen,

als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.4. Verzoekster beroept zich in het kader van haar huidige volgend verzoek om internationale bescherming voor het eerst op haar vrees om in Libanon gediscrimineerd te worden omwille van het feit dat zij tot de Dom etnie behoort. Met betrekking tot de discriminatie die zij in Libanon ervoer, haalt verzoekster aan dat zij zowel Arabisch als de taal van de Dom-gemeenschap spreekt en dat ze er geen rechten hadden (notities PO, p. 6), dat zij in een vluchtelingenkamp in Libanon verbleven in een tent zonder elektriciteit. Zij verklaart initieel niets meer te weten over het leven in Libanon behalve dat het daar erg moeilijk was en dat toen zij in Libanon verbleven een commissie van de VN kwam die een klein schooltje voor hen heeft gecreëerd en ze daar een beetje les heeft gevolgd (notities PO, p. 7). Later gevraagd wat zij vreest voor haar kinderen in geval van een eventuele terugkeer naar Libanon, verklaart verzoekster dat ze haar familie hebben bedreigd, dat de oppositie en het regime hen haten en dat *“verlaat ons land werd gezegd, jullie zijn Dom, jullie maken ons land vuil”* (notities PO, p. 19).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking haar verklaringen over de discriminatie van de Dom-gemeenschap in Libanon gesteld dat *“deze vrees niet kan overtuigen”*. Daarbij wordt overwogen dat (1) zij hierover niets aanhaalde tijdens haar eerste verzoek en dat in ogenschouw wordt genomen dat zij jong en laaggeschoold is maar dat dit niet zou mogen beletten dat zij naar waarheid antwoordt wanneer haar gevraagd wordt of zij naast het Arabisch nog andere talen spreekt en zij tijdens het eerste verzoek verklaarde enkel Arabisch en geen enkele andere taal te spreken, wat de indruk wekt dat zij zich eerder als Arabisch identificeert; (2) dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de plaats waar zij zou zijn opgegroeid nu zij tijdens haar eerste verzoek aanhaalde dat zij eerst in Libanon woonde en daar ook schoolliep en in haar huidige verzoek plots beweert in Syrië te zijn opgegroeid en afgezien van de periode in een Libanees vluchtelingenkamp nooit in Libanon te hebben verbleven en zij hiermee geconfronteerd, deze tegenstrijdigheid simpelweg ontkent, wat ernstige schade toebrengt aan haar algehele geloofwaardigheid; (3) zij wat de aangehaalde discriminatie betreft geenszins kan overtuigen nu zij niets specifiek aanhaalde wat op mogelijke vervolging bij terugkeer zou kunnen wijzen en zij vaag blijft over wie de bedreiging aan haar familie zou geuit hebben, (4) dat het CGVS erkent dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Dom in Libanon het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat hun situatie precair is maar dat niet kan gesteld worden dat het loutere feit Dom te zijn in Libanon op zich voldoende is om te besluiten tot erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en zij geen voldoende op haar persoon betrokken elementen of feiten aanhaalt waaruit kan blijken dat in haar hoofde sprake is van discriminatie die het leven in haar land van herkomst ondraaglijk maakt en (5) de discriminatie die personen uit de Dom-gemeenschap ondervinden bovendien samenhangt met hun legale status in Libanon en de dat de situatie van de Dom die de Libanese nationaliteit bezitten wezenlijk verschillend is van de situatie van Dom die staatloos zijn en dat van zodra leden van de Dom-gemeenschap erin slagen het Libanese staatsburgerschap te verkrijgen, ze kunnen integreren in de Libanese samenleving en burgerrechten kunnen krijgen. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen dat het binnen de Dom-gemeenschap tevens gebruikelijk is dat vrouwen thuis blijven en meisjes niet naar school mogen gaan of werken, wordt overwogen dat de eventuele discriminatie waarvan zij het slachtoffer zou zijn, eerder het gevolg lijkt te zijn van de heersende normen en waarden binnen haar eigen gemeenschap dan van de autoriteiten waar zij achtereenvolgens verbleef.

In zijn arrest van 11 maart 2022 oordeelde de Raad reeds dat *“Alhoewel de verzoekende partij sinds haar geboorte tot de Dom-etnie behoort, heeft ze dit in het kader van haar eerdere verzoeken om internationale bescherming an sich niet aangehaald als reden waarom ze bij een terugkeer naar Libanon vreest voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft. In dit verband brengt de Raad in herinnering dat de verzoekende partij minderjarig is, dat zij een beperkte opleidingsgraad (analfabeet) heeft en dat zij reeds op minderjarige leeftijd twee kinderen gekregen heeft. Deze elementen samen genomen kunnen verklaren waarom zij niet eerder heeft aangehaald dat ze tot de Dom-etnie behoort en omwille daarvan bij een terugkeer naar Libanon zal worden gediscrimineerd en/of mishandeld”*. Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat verzoekster tot de Dom-gemeenschap behoort, wat overigens ook blijkt uit het vernietigingsarrest van de Raad.

Waar in de bestreden beslissing opnieuw wordt verwezen naar het feit dat verzoekster hierover niets aanhaalde tijdens haar eerste verzoek en dat het feit dat zij jong en laaggeschoold was niet zou mogen beletten dat zij de waarheid spreekt over de talen die zij spreekt, miskent zij het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad dat stelt dat haar beperkte opleidingsgraad, haar minderjarigheid en het feit dat zij twee kinderen gekregen heeft, kunnen verklaren waarom zij niet eerder heeft aangehaald dat ze tot de Dom-etnie behoort. Aangezien de commissaris-generaal geen elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster toch niet tot de Dom-gemeenschap zou behoren en haar etnie ook op geen enkele manier betwist, kunnen voormelde motieven de bestreden beslissing niet schragen.

In zijn arrest van 11 maart 2022 stelde de Raad vast dat het onderzoek van de commissaris-generaal zich enkel tot een onderzoek van de door de verzoekster aangehaalde problemen omwille van haar etnische origine in het verleden beperkte en wees erop dat om op dienstige wijze een beoordeling te kunnen maken van een eventuele nood aan internationale bescherming (zowel op basis van vervolging in het verleden als mogelijkerwijze in de toekomst), en dus om *in casu* te kunnen nagaan of verzoekster al dan niet nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt, het van doorslaggevend belang is een zo duidelijk en volledig mogelijk beeld te hebben van de levensomstandigheden van personen behorend tot de Dom-etnie in Libanon. De Raad oordeelde dat de toen door partijen bijgebrachte landeninformatie niet volstond om de persoonlijke situatie van de verzoekster in het licht van haar etnische origine te kunnen beoordelen, temeer gelet op haar jeugdige leeftijd en het feit dat zij als minderjarige reeds is gehuwd en twee kinderen heeft om zodoende na te gaan of zin in het kader van haar huidig volgend verzoek al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de Dom een etnische minderheidsgroep zijn die in een aantal landen in het Midden-Oosten wonen, waaronder Libanon, Syrië, Jordanië, Turkije en Irak. Zij worden in het Arabisch aangeduid met de pejoratieve term "*Nawar*", een term die wordt gebruikt om 'niet-opgeleide', 'niet-geciviliseerde' personen te omschrijven. Van oorsprong nomaden leiden zij heden in Libanon een sedentair bestaan. Volgens sommige bronnen hebben veel Dom-personen voordeel ondervonden van het verkrijgen van de Libanese nationaliteit, maar het gegeven dat 21 % van de Dom-gemeenschap staatloos blijft en dat 76% van de van onder de armoedegrens leeft, geeft aan dat de meerderheid van de Dom-gemeenschap, ongeacht hun juridische status, zich in een zeer precarie situatie bevindt in Libanon. Velen slagen er niet in hun Libanees burgerschap te gebruiken en hoewel zij formeel toegang hebben tot overheidsdiensten, worden zij in de praktijk anders behandeld omwille van hun huidtint, hun kledij, de manier waarop ze spreken, hun familienaam en geschiedenis (Heinrich Böll Stiftung, *Perspectives. Middle East & North Africa. Minorities Beyond Ethnic and Religious Divides*, p. 8). Verder blijkt de Dom-gemeenschap in Libanon die in stedelijke gebieden leven, vaak tussen andere sociaal en economisch achtergestelde gemeenschappen te leven. De helft van de sites waar de Dom-families wonen die deel uitmaakten van het onderzoek door Terres des Hommes, bevinden zich in of vlakbij Palestijnse vluchtelingenkampen, wat volgens de studie aantoonde dat de Dom behoren tot de meest achtergestelde gemeenschappen in Libanon, "*whereby they are peripheral even to other marginalised communities (refugees)*". Er is een grotere toegang tot voorzieningen bij de huidige Dom generatie in vergelijking met vorige generaties, maar de extreem lage scholingsgraad blijft problematisch en hoewel het verkrijgen van de Libanese nationaliteit de leden van de Dom-gemeenschap toegang tot publieke gezondheidszorg heeft vergemakkelijkt, krijgen Dom vrouwen zonder de Libanese nationaliteit geen toegang tot materniteiten in publieke ziekenhuizen. Algemeen heerst in Libanon een zeer negatieve perceptie van de Dom-gemeenschap als een groep die zich niet conformeert aan sociale normen, omdat ze in vuile en onhygiënische omstandigheden wonen, zich bezighouden met bedelen en wat de vrouwen betreft, zich prostitueren om een inkomen te verwerven. De stereotypering van de Dom gemeenschap heeft ertoe geleid dat Dom, zelfs al hebben zijn de Libanese nationaliteit, niet als volwaardige Libanezen worden beschouwd en dat Dom vrouwen geconfronteerd worden met een dubbele discriminatie, waarbij zij geassocieerd worden met alle negatieve connotaties van het begrip "*Nawar*" maar ook worden gezien als de verpersoonlijking van alles wat onaanvaardbaar is voor vrouwen in de Arabische samenleving, met name als "*gemakkelijk*" *seksueel beschikbaar*" en schaamteloos. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat Dom-kinderen een specifieke kwetsbaarheid vertonen, dat kinderarbeid bij veel Dom-families een economische noodzaak is en dat Dom-kinderen vaak het slachtoffer zijn van fysiek en verbaal geweld binnen en buiten de familie (Terre des Hommes, "*The Dom People and their Children in Lebanon*", p. 37-60).

In tegenstelling tot de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat verzoekster wel degelijk voldoende concrete elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale

bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Libanon. Verzoekster verklaarde over haar verblijf als jong meisje in Libanon dat zij hier niet veel meer van weet, maar dat zij in een vluchtelingenkamp nabij Tripoli verbleven en dat zij niet naar school mocht gaan van haar familie en ook de school haar niet aanvaardde (notities PO, p. 6-7). Verder verklaart zij dat een commissie van de VN een klein schooltje heeft opgericht en daar een beetje les heeft gevolgd, maar dat zij niet kan lezen en schrijven (notities PO, p. 6). Verzoekster verklaart in totaal ongeveer 7 maanden in Libanon verbleven te hebben en dat zij aanvankelijk niet werd geregistreerd omdat haar familie dat niet belangrijk vond (notities PO, p. 7-8). Zoals terecht aangehaald in het verzoekschrift dient rekening te worden gehouden met haar specifieke situatie als minderjarige moeder van drie kinderen die behoort tot de Dom-etnie en wiens oudste kinderen ondertussen door de commissaris-generaal zijn erkend als vluchteling, terwijl nog geen beslissing is genomen met betrekking tot haar jongste op 13 december 2022 geboren kind door de commissaris-generaal. Uit de beschikbare landeninformatie is gebleken dat hoewel het Libanees staatsburgerschap in theorie de toegang tot basisvoorzieningen en grondrechten voor Dom-personen kan vergemakkelijken, dit niet verhindert dat leden van de Dom-etnie toch met zeer ernstige vormen van discriminatie kunnen geconfronteerd worden en dat jonge vrouwen daarbij dubbel gediscrimineerd kunnen worden, nu zij worden beschouwd als 'nawar' en hen alles wat onaanvaardbaar is voor vrouwen in de Arabische gemeenschap worden toegedicht, inclusie seksuele beschikbaarheid. Haar verklaringen dat verzoekster in Libanon in een vluchtelingenkamp verbleef, stemt verder overeen met de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat vele Dom-families in of in de nabijheid van vluchtelingenkampen verblijven en zelfs daar gemarginaliseerd worden. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt verder niet dat zij heden nog over een familiaal netwerk zou beschikken waarop zij een beroep zou kunnen doen in geval van terugkeer naar Libanon. Verzoekster verklaarde in dit verband dat zij enkel nog een om langs vaderszijde heeft in Libanon maar dat zij geen contact hebben met hem (notities PO, p. 10). Uit dit alles blijkt dat verzoekster een uiterst kwetsbaar profiel heeft.

In zoverre verzoekster verwijst naar de discriminatie binnen de Dom-gemeenschap waaraan zij als vrouw ook het slachtoffer zou worden, is dit een bijkomend element in de globale beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar Dom-etnie. Dat deze vorm van discriminatie eerder het gevolg zou zijn van de heersende normen en waarden binnen haar eigen gemeenschap dan van discriminatie door de Libanese autoriteiten, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, doet geen afbreuk aan het fundamenteel discriminerende karakter ervan. Verder kan ook niet blijken uit de bestreden beslissing dat een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de mate waarin dergelijke behandeling kan worden gelijkgesteld met vervolging en of verzoekster beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Libanese overheid tegen dergelijke discriminerende behandeling.

De vluchtelingendefinitie verwijst naar ras als één van de vervolgingsgronden. Artikel 48/3 § 4, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep"*.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekster, gelet op haar specifieke individuele omstandigheden, met name haar Dom etnie, het feit dat zij als minderjarige reeds twee kinderen heeft gekregen die ondertussen als vluchteling zijn erkend door de commissaris-generaal, de omstandigheid dat zij voor haar vertrek uit Libanon in een Palestijns vluchtelingenkamp verbleef en er als 'Nawar' werd beschouwd, en het ontbreken van enig familiaal netwerk waarop zij in geval van terugkeer naar Libanon zou kunnen terugvallen, een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar ras kan worden aangenomen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geheel van discriminerende maatregelen waaraan zij als Dom vrouw, die als minderjarige reeds twee kinderen had, in geval van terugkeer naar Libanon, riskeert onderworpen te worden *in casu* met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan verder niet blijken dat de discriminerende behandeling waaraan personen die behoren tot de Dom-gemeenschap onderworpen kunnen worden in Libanon, geografisch beperkt zou zijn. Gelet op verzoeksters individuele omstandigheden en de diepe socio-economische en politieke crisis die zich momenteel in Libanon afspeelt, stelt de Raad vast dat er voor verzoekster geen binnenlandse bescherming in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet voorhanden is.

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoekster een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is met betrekking tot Libanon.

4.5. Zoals hierboven reeds vastgesteld bezit verzoekster naast de Libanese ook de Syrische nationaliteit.

Met betrekking tot verzoeksters Syrische nationaliteit als nieuw element dat de kans groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt, oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 269 645 van 11 maart 2022 dat *"In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals in casu, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te*

kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat de verzoeker in geen van beide landen, in casu Libanon en Syrië, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...” en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term “land waarvan hij de nationaliteit bezit” op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar “land van herkomst” in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming. In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aanvoert dat zij, naast de Libanese, tevens de Syrische nationaliteit bezit, dient vastgesteld dat het aan de verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat zij ten aanzien van zowel Syrië als Libanon nood heeft aan internationale bescherming. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeksters Syrische nationaliteit, gelet op haar jeugdige leeftijd en haar beperkte scholingsgraad, een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij ten aanzien van Syrië een nood aan internationale bescherming doet gelden, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat zij haar nood aan internationale bescherming tevens ten aanzien van Libanon dient aan te tonen. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal reeds vastgesteld dat de verzoekende partij ten aanzien van Libanon geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakte. Een onderzoek in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet naar de nieuwe elementen of feiten die de verzoekende partij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming aanbrengt ten aanzien van Libanon, is in het licht van het voorgaande dan ook wel degelijk mogelijk. De Syrische nationaliteit van de verzoekende partij verhindert dan ook niet dat onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard ingevolge het bepaalde in artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

Inzake verzoeksters Syrische nationaliteit wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit betekent, dat een persoon niet wordt geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept en dat dit laatste ook geldt bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming en dat kortom, in geval van dubbele nationaliteit de landen van beide nationaliteiten gelden als land van herkomst. Er wordt vervolgens gesteld dat “In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Syrische als de Libanese overheid. U hebt echter nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Libanon, noch dat u in geval van een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” Verder stelt de de bestreden beslissing “Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar haar ander land van nationaliteit (met name Syrië) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Met betrekking tot de door haar ingeroepen vervolging als Dom-vrouw in Syrië kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden beslissing slechts het voorhanden zijn van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt ten aanzien van Libanon beoordeelt en zij tijdens het persoonlijk onderhoud slechts summier werd bevraagd met betrekking tot haar vrees voor vervolging ten aanzien van Syrië. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Libanon aannemelijk maakt en dat verzoekster ten aanzien van beide landen waarvan zij de nationaliteit bezit, een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet aantonen om erkend te kunnen worden als vluchteling dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. Waar de bestreden beslissing stelt dat er elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar Syrië het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad slechts vaststellen dat dit deel uitmaakt van het niet-

terugleidingsadvies van de commissaris-generaal, wat geen voor beroep vatbare rechtshandeling is en dat, voor zover hieruit kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal van mening is dat een dergelijke verwijdering naar Syrië het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden hieruit niet kan blijken of de commissaris-generaal van mening is dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in het geval van verzoekster vervuld zijn met betrekking tot Syrië.

Gelet op het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon, en de commissaris-generaal van mening is dat er elementen zijn waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar Syrië het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan *in casu* worden aangenomen dat verzoeksters Syrische nationaliteit, die op geen enkele wijze betwist wordt door de commissaris-generaal, een nieuw element of aan de orde zijnde feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Syrië in aanmerking komt.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het rechtsplegingsdossier geen enkele informatie bevat met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Syrië en bijgevolg niet kan overgaan tot een beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Syrië, het land waarvan zij eveneens de nationaliteit bezit.

Gelet op het voorgaande en gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het ontberen van een eigen onderzoeksbevoegdheid ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 februari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET